

CẢM TẠ MIỀN NAM

Ngô Quốc Sĩ

Phan Huy, chàng "bộ đội Cụ Hồ" trước đây đã phổ biến bài thơ "Tôi Bỏ Đảng" làm nhiều người nức lòng đến ghen ngào cảm mến. Hôm nay, Phan Huy lại cho đọc giả 5 châu thưởng thức bài thơ "Cảm Tạ Miền Nam" để tiếp tục bày tỏ nỗi niềm nuối tiếc và thống hối của một người đã đem tuổi trẻ dâng hiến cho chế độ cộng sản, nay thức tỉnh, biết mình bị lừa và quyết đứng lên tranh đấu cho công lý, sự thật và tự do dân chủ của dân Việt.

Đã từ lâu, tôi có điều muốn nói Mở đầu bài thơ, Phan Huy đã thổ lộ nỗi lòng thầm kín, anh đã ấp ủ từ lâu, nghĩa là từ ngày anh cầm súng theo đoàn quân Bắc Việt vào xâm lăng miền Nam. Có lẽ khi vào tới miền Nam năm 1975, anh đã thức tỉnh ngay và biết mình bị lừa, nhưng anh chưa dám mở miệng nói lên sự thực của lòng mình. Anh cảm thấy có lỗi về sự im lặng kéo dài đó mãi tận hôm nay:

Với Miền Nam, miền đất mới thân quen

Một lời cảm ơn tha thiết chân tình

Của Miền Bắc, xứ ngàn năm văn vật.

Nhưng rồi năm tháng trôi qua, nỗi ray rứt trước hiện thực càng ngày càng bị đát do cộng sản tạo nên cho dân tộc Việt Nam, đã thúc đẩy anh phải mạnh dạn lên tiếng. Anh đã không thể chối bỏ sự thật về miền Nam đã bị tuyên truyền cộng sản xuyên tạc bóp méo. Đó là sự thực thần tiên của ấm no hạnh phúc đã bị bọn người tự mệnh danh là "đoàn quân giải phóng" cướp mất:

Tôi còn nhớ sau cái ngày "thống nhất"

Tôi đã vào một xứ sở thần tiên

Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền

Cơm áo no lành, con người hạnh phúc.

Phan Huy nhớ lại ngay từ lúc đặt chân vào miền Nam, anh đã từng ngạc nhiên, thán phục trước hiện thực miền Nam sinh động, trù phú và tự do dân chủ, hoàn toàn

trái ngược với tuyên truyền láo khoét của Đảng và Nhà Nước:

*Tôi đã ngạc nhiên với lòng thán phục
Mở mắt to nhìn nửa nước anh em
Mà đảng bảo là bị lũ nguy quyền
Áp bức, đoạ đày, đói ăn, khát uống.*

Từ ngạc nhiên, Phan Huy đã không cầm nổi nước mắt nhìn cánh cửa tự do khép lại do bạo lực dối trá của kẻ xâm lăng mệnh danh là giải phóng. Anh đã khóc, khóc thật lớn, khóc vì giận đảng cộng sản nhử tâm lừa dối đồng bào, lừa dối thế giới. Mà anh cũng khóc cho sự mất mát lớn lao của dân tộc. Và hơn hết, anh đã khóc cho chính mình, một thời ngây thơ tin vào tuyên truyền cộng sản phản bội dân tộc. Hẳn đó là những dòng nước mắt sấm hối cay nồng:

*Trước mắt tôi, một Miền Nam sinh động
Đất nước con người dân chủ tự do
Tôi đã khóc rùng rùng giữa thủ đô
Giận đảng giận đoàn bao năm phình gạc.*

Khóc rồi giận. Những dòng nước mắt căm hờn đó đã chảy thành lời trần tình, phơi bày bộ mặt thật ác độc của cộng sản sau những huyền thoại và chiêu bài lừa phỉnh. Cộng sản đã áp dụng chính sách tẩy não, nhồi sọ, bịt mắt, biến con người thành những con vẹt, không những cán bộ đảng viên, mà đa số người truyền thông, cũng là những con vẹt nói theo đảng, nói cho đảng và nói cho mình để đổi lấy đặc quyền đặc lợi:

*Sinh ra lớn lên sau bức màn sắt
Tôi chẳng biết gì ngoài bác, đảng "kính yêu"
Xã hội sơ khai, tẩy não, một chiêu
Con người nói năng như là chim vẹt.*

Những con vẹt đó mở miệng ra là ca tụng đảng, ca tụng chế độ. Trước kia, Hữu Loan đã gọi bọn họ là lũ nịnh bợ "ngậm vòi đu đủ, trợn mắt phùng mang, thổi vào rốn cấp trên" thì hôm nay, 60 mười năm sau, Phan Huy cũng mạnh dạn lột mặt nạ bọn nịnh hót bỉ ổi này:

*Mở miệng ra là: "Nhờ ơn bác đảng
Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh
Đuốc soi đường chủ nghĩa Mac Lenin
Tiến nhanh tiến mạnh lên thiên đường vô sản."*

Điểm đáng nói là càng nịnh bợ, thì càng trơ trẽn lộ bịch, bởi lẽ thực tế hoàn toàn trái ngược với những gì bọn nịnh bợ nói ra, viết ra. Tiêu biểu là chế độ ưu việt đã bắt người cày thay trâu, coi con người như cỏ rác. Nếu cô giáo Lam đã lên án cộng sản coi mạng sống con người thua cả "cái móng tay", thì Phan Huy cũng lên án cộng sản coi con người như bèo dậu, như trâu ngựa, khi nhân quyền đang trở thành giá trị phổ quát, khi nhân loại đã bước vào thời đại văn minh kỹ thuật tân tiến, làm chủ thiên nhiên, chinh phục không gian:

*Hai mươi một năm trên đường cách mạng
Xã hội thụt lùi người kéo thay trâu
Cuộc sống xuống thang tính bằng tem phiếu
Nhân phẩm con người chẳng khác bèo dậu.*

Càng căm hờn chế độ bạo cường phình gạc, đày đoạ dân tộc, anh chàng 'bộ đội cụ Hồ' lại càng tỏ ra biết ơn miền Nam. Nào là miền Nam đã mở mắt anh, giúp anh nhìn thấy ánh sáng văn minh, tự do dân chủ. Nào là miền Nam đưa anh về với cội nguồn dân tộc:

*Cảm tạ Miền Nam phá màn u tối
Để tôi được nhìn ánh sáng văn minh*

*Biết được nhân quyền, tự do dân chủ
Mà đảng từ lâu bưng bít dân mình.*

*Cảm tạ Miền Nam khai đường chỉ lối
Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng liêng
Của Hùng Vương, quốc tổ giống Rồng Tiên
Chớ không là Các Mác và Lê nin ngoại tộc.*

Miền Nam còn giúp anh mở rộng tầm nhìn, nhận thức nền văn minh khoa học tiến bộ của năm châu, thay vì bịt mắt bưng tai vỗ ngực tự hào là "đỉnh cao trí tuệ loài người"

*Cảm tạ Miền nam mở lòng khai sáng
Đưa tôi hội nhập cùng thế giới năm châu
Mà trước đây tôi có biết gì đâu
Ngoài Trung quốc và Liên xô đại vĩ*

Nhất là miền Nam đã cho anh một ân huệ. Đó là cuộc chiến đấu can trường của quân dân miền Nam trong công cuộc bảo vệ tự do dân chủ, chống lại kẻ thù xâm lăng từ phương Bắc, trong đó có anh!

*Cảm tạ Miền Nam đã một thời làm chiến sĩ
Chống lại Cộng nô cuồng vọng xâm lăng
Hầu giúp cả nước thoát bầy ác quỷ
Dù không thành công cũng đã thành nhân.*

Biết nói gì hơn? Mà có nói thêm cũng bằng thừa, vì Phan Huy đã nói quá đủ! Chính nghĩa miền Nam đã bị cộng sản miền Bắc bần nát, Tự do dân chủ miền Nam đã bị "con cháu Bác" giết chết. Hạnh phúc dân miền Nam đã bị cộng sản Hà Nội cướp mất! Tội về ai? Công về ai? Tất cả đã quá rõ như ban ngày! Chỉ còn mong có thêm nhiều Phan Huy, nhiều Nguyễn Đình Cống, nhiều Kim Chi và Bùi Minh Quốc, thì dân Việt được nhờ biết mấy!

Ngô Quốc Sĩ, Hải Sơn, và Minh Nguyệt tạm biệt quý thính giả, xin hẹn gặp quý vị trong tiết mục TCYN lần tới.

Ngô Quốc Sĩ